

De
bronzen stad

S.A. Chakraborty

*De
bronzen stad*

Wees voorzichtig met wat je wenst

ISBN 978-90-225-9445-2

ISBN 978-94-023-1779-4 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *The City of Brass*

Vertaling: De Vertaalzusjes

Omslagontwerp: Micaela Alcaino © HarperCollinsPublishers Ltd 2017,
bewerkt door DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: © Shutterstock.com

Illustraties schutbladen: © Pchepi (Lyaisan Faizullina)

Kaart p. 6 en 7: © Virginia Norey

Zetwerk: Pier Post

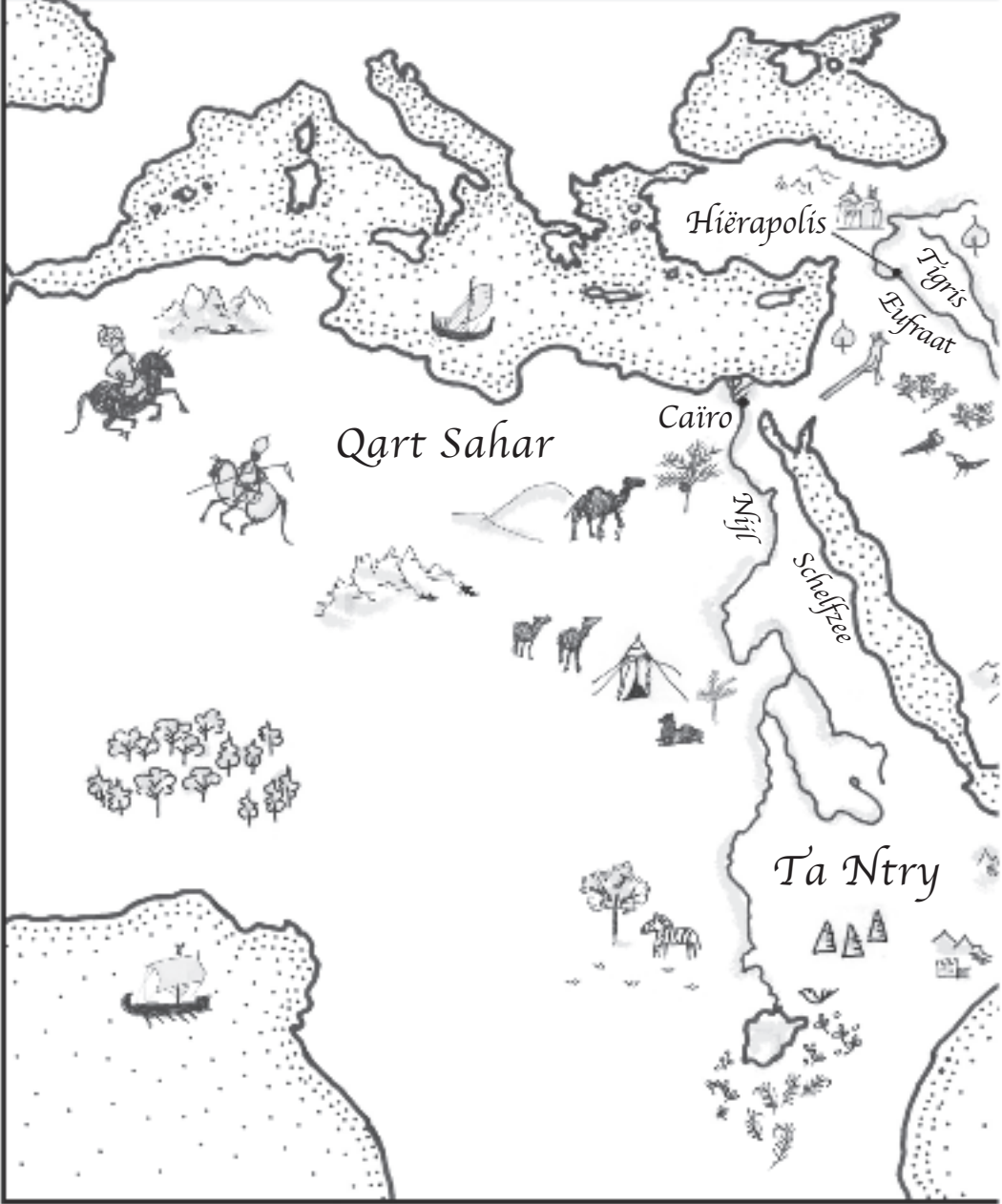
© 2017 Shannon Chakraborty

© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeriej bv, Amsterdam

Deze vertaling is tot stand gekomen in samenwerking met HarperVoyager,
een imprint van HarperCollins Publishers.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Alia, het licht van mijn leven

Hiërapolis

Tigris
Eufraat

Qart Sahar

Cairo

Nil

Schiefsee

Ta Ntry

Nahri

Hij was een makkelijk doelwit.

Nahri glimlachte achter haar sluier en keek toe hoe de twee ruziemakende mannen in de richting van haar kraampje liepen. De jongste van de twee keek met een angstige blik het steegje in terwijl de oudere man, haar klant, stond te zweten in het koele ochtendbriesje. Op de twee mannen na was het steegje leeg. Het was tijd voor *fajr* en iedereen die vroom genoeg was om in het openbaar te bidden, niet dat dat veel voorkwam in haar buurt, zat al in de kleine moskee aan het einde van de straat.

Ze probeerde niet te gapen. Nahri deed nooit mee aan het ochtendgebed, maar haar klant had het vroege tijdstip uitgekozen en had haar rijkelijk beloond voor haar discretie. Ze bestudeerde de mannen die op haar af kwamen lopen, met hun lichte huidskleur en dure jassen. Turken, vermoedde ze. De oudste zou zelfs een pasja kunnen zijn, een van de weinigen die niet uit Caïro was gevlucht toen de Franken binnenvielen. Ze

kruiste haar armen voor haar zwarte abaja. Dit kon wel eens interessant worden... Ze had niet veel Turkse klanten, veel te snobistisch. De Franken en de Turken voerden continu oorlog over Egypte. Het enige waar die twee bevolkingsgroepen het over eens leken te zijn, was dat ze vonden dat de Egyptenaren niet zelf mochten regeren. Stel je voor. Het was niet alsof Egyptenaren de erfgenamen waren van een grote beschaving wier prachtige monumenten nu nog overal in het land te zien waren. Welnee. Het waren boeren, achterdochtige sukkel die te veel bonen aten.

Nou, deze achterdochtige sukkel gaat je helemaal uitkleden, dus kom maar op met je beledigingen. Nahri glimlachte toen de mannen op haar af kwamen lopen.

Ze begroette hen hartelijk en leidde hen naar haar kleine kraampje, waar ze de oudere man een bittere thee gaf van gemalen fenegriekzaad en grof gesneden munt. Hij dronk het snel op, maar Nahri nam ruim de tijd om de theebladeren te lezen. Ze mompelde en zong in haar moedertaal, een taal die de mannen beslist niet zouden kennen. Het was een taal waar zelfs zij geen naam voor had. Hoe langer ze erover zou doen, hoe wanhopiger hij zou worden. En hoe goedgevoliger.

Het was heet in haar kraampje. De lucht kon nergens heen door de donkere sjaals die ze aan de muren had gehangen om de privacy van haar klanten te waarborgen. Het rook naar verbrand cederhout, zweet en de goedkope gele wax die ze als wierook gebruikte. Haar klant frummelde zenuwachtig aan de zoom van zijn jas. Het zweet droop van zijn rode gezicht en bevochtigde zijn geborduurde kraag.

De jongere man fronste. ‘Dit is zinloos, broer,’ fluisterde hij in het Turks. ‘De dokter zei dat je niets mankeert.’

Nahri verborg een triomfantelijke glimlach. Het waren inderdaad Turken. Ze zouden niet verwachten dat ze hen kon verstaan. Waarschijnlijk dachten ze dat een Egyptische straat-

genezeres zelfs amper Arabisch kon praten, maar Nahri's Turks was net zo goed als haar moedertaal. Daarnaast sprak ze Arabisch en Hebreeuws, academisch Perzisch, Venetiaans en Swahili. In de grofweg twintig jaar op deze aarde was ze nog geen taal tegengekomen die ze niet direct begreep.

Maar dat hoefden de Turken natuurlijk niet te weten. Ze negeerde hen en deed net alsof ze druk bezig was met het bestuderen van de theeblaadjes in de beker van de pasja. Ze zuchtte. Haar sluier bewoog tegen haar lippen op een manier die de aandacht van beide mannen trok en ze liet de beker op de grond vallen.

De beker viel stuk, zoals de bedoeling was, en de pasja hapte naar adem. 'Bij de Almachtige! Het is niet best, zeker?'

Nahri keek naar de man. Haar lange wimpers knipperden langzaam boven haar zwarte ogen. Hij zag bleek en ze bleef even stil om naar zijn hartslag te luisteren. Zijn hart klopte snel en onregelmatig door de angst, maar ze kon voelen dat er gezond bloed door zijn lichaam pompte. Zijn adem was vrij van ziektes en ze zag een onmiskenbaar licht in zijn donkere ogen. Ondanks de grijze haren in zijn baard, die slecht waren wegge-moffeld met henna, en zijn grote buik, leed hij alleen aan een te dikke beurs.

Daar wilde ze hem graag van afhelfen.

'Het spijt me zo, meneer.' Nahri duwde de kleine stoffen buidel weg. Haar snelle vingers voelden meteen hoeveel dirham er ongeveer in zat.

'Neem uw geld alstublieft weer mee.'

De ogen van de pasja vielen bijna uit hun kassen. 'Wat?' schreeuwde hij. 'Waarom?'

Ze keek naar de grond. 'Sommige dingen gaan mij boven de pet,' zei ze zachtjes.

'O god... Hoor je haar, Arslan?' De pasja draaide zich met tranen in zijn ogen naar zijn jongere broer. 'Je zei dat ik gek

was!' beschuldigde hij hem, terwijl hij zijn best deed om niet in huilen uit te barsten. 'En nu ga ik dood!' Hij legde zijn hoofd in zijn handen en huilde. Nahri telde de gouden ringen aan zijn vingers. 'Ik keek er zo naar uit om te gaan trouwen...'

Arslan keek haar geïrriteerd aan voor hij zich weer op de pasja richtte. 'Verman je, Cemal,' siste hij in het Turks.

De pasja veegde de tranen uit zijn ogen en keek haar aan. 'Nee, er moet toch iets zijn wat je kunt doen. Ik heb geruchten gehoord. Mensen zeggen dat jij een kreupele jongen weer hebt laten lopen door hem alleen maar aan te kijken. Jij kunt me vast helpen!'

Nahri leunde achterover. Ze liet niet merken hoe blij ze werd van zijn uitspraak. Ze had geen idee over welke kreupele hij het had, maar het zou haar reputatie zeker een handje helpen.

Ze legde haar hand op haar hart. 'O, meneer. Ik vind het vreselijk om u dit nieuws te moeten brengen. En dan te bedenken dat uw lieve bruid zo'n prijs wordt ontzegd...'

Zijn schouders schudden door zijn gesnik. Ze wachtte tot hij nog wat hysterischer werd en gebruikte het moment om de dikke gouden banden om zijn polsen en nek eens wat beter te bekijken. Op zijn tulband zat een beeldschone granaat gespeld, prachtig geslepen.

Uiteindelijk ging ze verder. 'Er is misschien wel iets, maar... nee.' Ze schudde haar hoofd. 'Dat werkt toch niet.'

'Wat?' riep hij, terwijl hij de smalle tafel vasthield alsof zijn leven ervan hing. 'Alsjeblieft, ik heb er alles voor over.'

'Het gaat heel moeilijk worden.'

Arslan zuchtte. 'En duur zeker.'

O, *nú spreek je ineens Arabisch?* Nahri glimlachte lieflijk naar hem. Ze wist dat haar sluier zo doorzichtig was dat hij haar gezicht kon zien. 'Al mijn prijzen zijn eerlijk, dat kan ik u verzekeren.'

'Hou je mond, broertje,' beet de pasja de andere man toe.

Hij keek naar Nahri met een berustende blik in zijn ogen. ‘Vertel het me.’

‘Het is geen garantie,’ waarschuwde ze.

‘Ik moet het proberen.’

‘U bent een dapper man,’ zei ze met een trilling in haar stem. ‘Ik geloof dat uw ziekte van het boze oog afkomstig is. Iemand is jaloers op u, meneer. En wie zou dat niet zijn? Een man met uw rijkdom en schoonheid kan alleen maar jaloezie aantrekken. Misschien is het wel iemand die heel dicht bij u staat...’ Ze keek Arslan kort aan, maar zijn wangen kleurden direct rood. ‘U moet uw huis bevrijden van de duisternis die deze afgunst over u heeft afgeroepen.’

‘Hoe?’ vroeg de pasja, met zachte en gretige stem.

‘U moet eerst beloven dat u zich exact aan mijn instructies zult houden.’

‘Natuurlijk!’

Ze leunde doelbewust naar voren. ‘Koop een mengsel van één deel amber met twee delen cederolie. Een flinke hoeveelheid. Haal het bij Yaqub, bij de apotheek verderop in de straat. Hij heeft de beste spullen.’

‘Yaqub?’

‘Aywa. Koop ook wat limoenschilpoeder en walnootolie.’

Arslan keek naar zijn broer met ongeloof in zijn ogen, maar de pasja zag het niet en keek haar hoopvol aan. ‘En dan?’

‘Dan wordt het misschien lastig, maar, meneer...’ Nahri raakte zijn hand aan en hij rilde. ‘U moet mijn instructies exact opvolgen.’

‘Ja. In naam van God, de Meest Barmhartige, de Meest Genadevolle.’

‘Uw huis moet gereinigd worden en dat kan alleen als het verlaten is. Uw hele gezin moet weg, de dieren en de bedienden inclusief. Er mag zeven dagen geen levend wezen in het huis komen.’

‘Zeven dagen lang?!’ riep hij uit. Hij ging direct zachter praten toen hij de afkeur in haar ogen zag. ‘Waar moeten we dan heen?’

‘De oase in Faiyum.’ Arslan lachte, maar Nahri praatte gewoon verder. ‘Ga bij zonsondergang met uw jongste zoon naar de een na kleinste bron,’ zei ze op ernstige toon. ‘Verzamel wat water in een mandje dat is gemaakt van riet uit de omgeving, zeg het Troonvers drie keer op en was uzelf daarna met het water. Markeer uw deuren met amber en de olie voor u vertrekt. Tegen de tijd dat u terugkeert, zal de afgunst zijn verdwenen.’

‘Faiyum?’ onderbrak Arslan haar. ‘Mijn god, meisje, zelfs jij weet toch wel dat het oorlog is? Denk je dat Napoleon ons Cairo laat verlaten voor een nutteloze tocht door de woestijn?’

‘Hou je mónd!’ De pasja sloeg met zijn vuist op tafel voor hij zich weer tot Nahri richtte. ‘Maar dat wordt wel lastig.’

Nahri bewoog haar handen naar opzij. ‘God zal voor ons zorgen.’

‘Ja, natuurlijk. Zo is het om Faiyum te zijn,’ besloot hij, met een vastberaden blik op zijn gezicht. ‘En dan zal mijn hart genezen?’

Ze wachtte even. Ging het hem om zijn hart? ‘Als God het wil, meneer. Vraag uw aanstaande vrouw om de komende maand het limoenpoeder en de olie ’s avonds aan uw thee toe te voegen.’ Het zou niets uithalen voor zijn niet-bestaande hartprobleem, maar misschien zou zijn bruid zijn adem dan beter kunnen verdragen. Nahri liet zijn hand weer los.

De pasja knipperde, alsof hij ontwaakte uit een betovering. ‘O, bedankt, liefste, bedankt.’ Hij schoof de kleine buidel met munten naar haar toe en haalde een zware gouden ring van zijn pink en gaf die ook aan haar. ‘Moge God je zegenen.’

‘Ik wens u een vruchtbaar huwelijk.’

Hij ging moeizaam staan. ‘Ik moet het je vragen, kindje.

Waar komt jouw volk vandaan? Aan je accent te horen kom je uit Caïro, maar er is iets aan je ogen...' Hij maakte zijn zin niet af.

Nahri perste haar lippen op elkaar. Ze haatte het als mensen naar haar afkomst vroegen. De meeste mensen zouden haar niet als 'mooi' omschrijven. Doordat ze al jaren op straat leefde was ze dunner en viezer dan de meeste mannen aantrekkelijk vonden. Maar haar felle ogen en scherpe gelaatstreken verleidden de meeste mannen om nog eens naar haar om te kijken. En met die tweede blik zagen ze haar bijzonder donkere haar en ongewoon zwarte ogen: onnatuurlijk zwarte ogen, had ze hen horen zeggen. En die ogen riepen vaak vragen op.

'Ik ben zo Egyptisch als de Nijl,' verzekerde ze hem.

'Natuurlijk.' Hij raakte zijn voorhoofd aan. 'In vrede.' Hij dook onder de deuropening door en vertrok.

Arslan bleef achter. Nahri voelde hoe hij haar in de gaten hield terwijl ze haar betaling verzamelde. 'Je beseft toch wel dat je net een misdaad hebt gepleegd?' vroeg hij met scherpe stem.

'Pardon?'

Hij zette een stap dichterbij. 'Een misdaad, idioot. Hekserij is strafbaar bij de Ottomaanse wet.'

Nahri kon er niets aan doen; Arslan was bij lange na niet de eerste arrogante Turkse functionaris met wie ze te maken kreeg als kind dat opgroeide in Caïro onder de Ottomaanse bezetting. 'Heb ik even mazzel dat de Franken nu de leiding hebben...'

Dat was een fout. Zijn gezicht werd meteen rood. Hij hief zijn hand omhoog en Nahri dook in elkaar. Haar vingers hielden de ring van de pasja in een reflex nog steviger vast. Een scherpe rand sneed in haar handpalm.

Maar hij sloeg haar niet. In plaats daarvan spuugde hij naar haar voeten. 'God is mijn getuige, stelende heks... Als we de Fransen uit Egypte hebben verdreven, is gajes zoals jij de vol-

gende groep die mag vertrekken.’ Hij keek haar nog een keer met een haatdragende blik aan en vertrok.

Nog steeds trillend haalde ze diep adem terwijl ze toekeek hoe de ruziënde broers in het ochtendlicht naar Yaqubs apotheek liepen. Het was niet zijn bedreiging die haar ongerust had gemaakt. Het was het gerochel dat ze had gehoord toen hij schreeuwde, de geur van ijzerrijk bloed die in de lucht had gehangen. Een zieke long, tuberculose of misschien zelfs een kankergezwell. Het was vanbuiten nog niet zichtbaar, maar dat zou niet lang meer duren.

Het was terecht dat Arslan haar niet vertrouwde. Er was niets mis met zijn broer. Maar hij zou niet lang genoeg leven om zijn volk haar land te zien heroveren.

Ze ontspande haar gebalde vuist. De snee in haar palm was al aan het genezen en haar bruine huid hechtte zichzelf alweer aan elkaar onder het bloed. Ze staaarde een tijdje naar haar genezende huid en zuchtte voor ze weer terugging naar haar kraampje.

Ze deed haar geknoopte hoofddoek af en gooide hem in een hoek. *Sukkel. Je weet toch dat je nooit je geduld mag verliezen met dat soort kerels.* Nahri had geen nieuwe vijanden nodig, zeker geen vijanden die bewakers rondom het huis van de pasja zouden laten posten als hij in Faiyum was. Zijn betaling van vandaag verbleekte bij de rijkdom die ze kon stelen uit zijn lege villa. Ze zou niet veel hebben gejat. Ze deed dit werk lang genoeg om te weten dat ze de verleiding van overdaad moest weerstaan. Maar wat juwelen waarvoor een vergeetachtige echtgenote of een gluiperige bediende zou opdraaien? Hebbedingetjes die de pasja alweer zou zijn vergeten maar waar Nahri een maand lang de huur van kon betalen? Die zou ze meenemen.

Mompelend vloekte ze nog even verder. Ze rolde haar slaapmat opzij en maakte wat stenen van de vloer los. Ze liet de

munten en de ring van de pasja in het ondiepe gat vallen en fronste toen ze haar schamele spaargeld zag.

Het is niet genoeg. Het zal nooit genoeg zijn. Ze legde de stenen weer terug en berekende hoeveel ze nog nodig had om de huur en het smeergeld van deze maand te kunnen betalen. Het waren de oplopende kosten van haar steeds onguurdere beroep. Het bedrag dat ze nodig had werd steeds hoger en maakte een einde aan haar dromen van Istanbul en leraren, van een respectabel beroep en echt genezen in plaats van al deze ‘magische’ onzin.

Maar ze kon er nu niets meer aan doen en alle tijd die Nahri gebruikte om te klagen over haar lot kon ze ook gebruiken om geld te verdienen. Ze stond op, bond een verkreukelde hoofdoek om haar warrige krullenbos en verzamelde de amuletten die ze had gemaakt voor de Barzani-vrouwen en het kompres voor de slager. Ze zou later terug moeten komen om zich voor te bereiden op de *zar*, maar eerst had ze een veel belangrijker afspraak.

Yaqubs apotheek zat aan het einde van de steeg: ingeklemd tussen een kraampje met beschimmeld fruit en een bakkerij. Niemand wist waarom de oude Joodse apotheker een apotheek had geopend in zo’n deprimerende sloppenwijk. De meeste mensen die hier woonden waren wanhopig: prostituees, verslaafden en zwervers. Yaqub was hier een aantal jaar geleden stilletjes ingetrokken met zijn gezin op de bovenste verdiepingen van het mooiste gebouw. De burens roddelden erop los en verspreidden geruchten over gokschulden en dronkenschap, of duisterdere geruchten dat zijn zoon een moslim had gedood, dat Yaqub bloed afnam van de halfdode verslaafden uit het steegje. Nahri dacht dat het allemaal onzin was, maar ze durfde er niet naar te vragen. Ze vroeg niets over zijn achtergrond en hij vroeg niet waarom een voormalig zakkenroller

beter was in het vaststellen van ziektes dan de persoonlijke arts van de sultan. Het vermijden van deze twee onderwerpen was de basis van hun ongewone samenwerking.

Ze ging snel de apotheek binnen en vermeed het oude belletje dat haar aanwezigheid zou verraden. Yaqubs winkel stond boordevol met voorraden en was één grote chaos. Het was haar lievelingsplek. De verschillende houten planken stonden vol met stoffige glazen flesjes, rieten mandjes en afbrokkelende keramieken potten. Aan het plafond hingen allerlei gedroogde kruiden, lichaamsdelen van dieren en voorwerpen die ze niet thuis kon brengen. Het kleine vloerooppervlak stond vol met amforen van klei. Yaqub kende zijn inventaris als zijn broekzak. Zijn verhalen over oude magiërs of de hete kruidenvelden van de Hind brachten haar naar werelden waar ze zich amper iets bij voor kon stellen.

De apotheker zat over zijn werkbank gebogen. Het mengsel dat hij aan het maken was, had een scherpe, onaangename geur. Ze glimlachte bij de aanblik van de oude man met zijn nog oudere instrumenten. Alleen al zijn vijzel zag eruit alsof die nog stamde uit de tijd van Salah ad-Din. ‘*Sabah el-hayr,*’ begroette ze hem.

Yaqub maakte een geschrokken geluid en keek vlug op, waardoor hij met zijn voorhoofd tegen een hangend knoflookbrood aanstootte. Hij mepte het weg en gromde: ‘*Sabah el-noor.* Kun je niet wat geluid maken als je binnenkomt? Ik schrok me dood.’

Nahri grinnikte. ‘Ik vind het leuk om je te verrassen.’

Hij gromde. ‘Verrassen? Besluipen, noemen we dat. Je begint met de dag meer op de duivel te lijken.’

‘Dat is niet aardig om te zeggen tegen iemand die je vanochtend een klein fortuin heeft opgeleverd.’ Ze duwde zichzelf omhoog en ging op zijn werkbank zitten.

‘Een klein fortuin? Rare benaming voor twee ruziemakende

Ottomaanse functionarissen die met zonsopgang op mijn deur staan te bonzen. Mijn vrouw kreeg bijna een hartaanval.’

‘Koop wat sieraden voor haar met het geld dat je hebt verdiend.’

Yaqub schudde zijn hoofd. ‘En amber! Je hebt mazzel dat ik nog wat op voorraad had! Kon je hem niet overtuigen om zijn deur te verven met gesmolten goud?’

Ze haalde haar schouders op, pakte een van de flesjes die bij zijn elleboog stond en rook er voorzichtig even aan. ‘Ze zagen eruit alsof ze het wel konden betalen.’

‘De jongste was niet erg over je te spreken.’

‘Je kunt niet iedereen tevreden houden.’ Ze pakte een ander flesje en keek toe hoe hij wat kemirinootschillen aan zijn vijzel toevoegde.

Zuchtend legde hij de stamper neer. Hij hield zijn hand op voor het flesje en met tegenzin gaf ze het terug. ‘Wat maak je?’

‘Dit?’ Hij ging verder met het vermalen van de schillen. ‘Een drankje voor de vrouw van de schoenmaker. Ze is duizelig.’

Nahri keek nog even toe. ‘Dat gaat niet helpen.’

‘O, nee? Vertel eens, dokter, van wie heb jij het vak ook alweer geleerd?’

Nahri glimlachte. Yaqub haatte het wanneer ze dit deed. Ze draaide zich om naar de planken en zocht naar het bekende potje. De winkel was een zootje, een chaos vol potjes zonder etiketten en voorraden die uit zichzelf van plek leken te veranderen. ‘Ze is zwanger,’ zei ze over haar schouder. Ze pakte een flesje pepermuntolie en veegde de spin die over de dop kroop weg.

‘Zwanger? Daar heeft haar man niets over gezegd.’

Nahri schoof het flesje zijn kant op en voegde er een knoes-tige gemberwortel aan toe. ‘Het is nog pril. Ze weten het waarschijnlijk nog niet.’

Hij keek haar met een scherpe blik aan. ‘En jij wel?’

‘Bij de Meelevende, jij niet dan? Ze geeft zo luid over dat Shaitan, moge hij vervloekt worden, er nog wakker van wordt. Zij en haar man hebben zes kinderen. Je zou denken dat ze een zwangerschap nu wel zouden herkennen.’ Ze glimlachte in een poging om hem gerust te stellen. ‘Maak hier thee van en geef dat aan haar.’

‘Ik heb haar niet gehoord.’

‘Ya opa, je hebt mij ook niet binnen horen komen. Misschien ligt het wel aan je oren.’

Yaqub duwde het mengsel met een ontevreden geluid van zich af en draaide zich naar het hoekje achterin, waar hij zijn geld bewaarde. ‘Stop toch eens met Mozes Maimonides uithangen en ga op zoek naar een goede echtgenoot. Je bent nog niet te oud, hoor.’ Hij pakte zijn koffer erbij. De scharnieren kraakten terwijl hij het gehavende deksel opendeed.

Nahri lachte. ‘Als het je lukt om iemand te vinden die met iemand zoals ik wil trouwen, dan heeft elke koppelaar in Caïro straks geen werk meer.’ Ze zocht tussen de willekeurige verzameling boeken, recepten en flesjes op tafel naar het kleine geëmailleerde doosje waar Yaqub sesamsnoepjes in bewaarde voor zijn kleinkinderen. Ze vond het uiteindelijk onder een stoffig boek. ‘Daarnaast,’ ging ze verder terwijl ze twee snoepjes uit het doosje pakte, ‘bevalt onze samenwerking me wel.’

Hij gaf haar een kleine buidel. Die was zo zwaar dat Nahri meteen al doorhad dat er meer in zat dan dat ze normaal gesproken kreeg. Ze begon te protesteren, maar hij kapte haar af. ‘Blijf uit de buurt van dat soort mannen, Nahri. Het is gevaarlijk.’

‘Hoezo? De Franken hebben nu de leiding.’ Ze kauwde op haar snoepje, ineens nieuwsgierig. ‘Is het echt waar dat Franse vrouwen naakt over straat lopen?’

De apotheker schudde zijn hoofd. Hij was inmiddels wel gewend aan haar onfatsoenlijke gedrag. ‘Franse vrouwen, kind,

geen Frankische. En moge God verhoeden dat je zulke vuiligheden te horen krijgt.'

'Volgens Abu Talha heeft hun leider geitenpoten.'

'Abu Talha moet zich bij zijn leest houden... Verander nou niet van onderwerp,' zei hij geïrriteerd. 'Ik probeer je te waarschuwen.'

'Waarschuwen? Hoezo? Ik heb nog nooit met een Frank gepraat.' Niet dat ze daar niet haar best voor had gedaan. Ze had geprobeerd om amuletten te verkopen aan de paar Franse soldaten die ze tegen was gekomen en ze waren weggedoken alsof ze een of andere slang was, terwijl ze denigrerende opmerkingen maakten over haar kleding in dat rare taaltje van ze.

Hij keek haar aan. 'Je bent nog jong,' zei hij zachtjes. 'Je weet niet wat er met mensen zoals wij gebeurt tijdens een oorlog. Met mensen die anders zijn. Zorg dat je niet opvalt. Of, beter nog, vertrek. Wat is er gebeurd met die mooie Istanbul-plannen van je?'

Nadat ze die ochtend haar spaargeld had geteld, werd ze al chagrijnig toen hij de stad alleen maar noemde. 'Ik dacht dat je zei dat ik naïef was,' herinnerde ze hem. 'Dat geen enkele arts een vrouwelijke leerling zou willen.'

'Je zou vroedvrouw kunnen worden,' zei hij. 'Je hebt eerder geholpen bij bevallingen. Je zou naar het oosten kunnen, weg van deze oorlog. Beiroet, misschien.'

'Het klinkt alsof je maar al te graag van me af wilt.'

Hij raakte haar hand aan en ze zag de bezorgdheid in zijn bruine ogen. 'Ik wil graag dat je veilig bent. Je hebt geen familie, geen man die het voor je op kan nemen, die je kan beschermen, die...'

'Ik kan prima voor mezelf zorgen,' protesteerde ze.

'... je tegen kan houden als je weer eens iets gevaarlijks wilt ondernemen,' maakte hij zijn zin af, terwijl hij haar strak aankeek. 'Zoals een zar leiden, bijvoorbeeld.'

Ah. Nahri's gezicht vertrok. 'Ik had gehoopt dat je daar niets over had gehoord.'

'Dan ben je een dwaas,' zei hij kortaf. 'Je kunt je beter niet bezighouden met die zuidelijke magie.' Hij wees naar de plank achter haar. 'Pak even een blikje voor me.'

Ze pakte er een van de plank en gooide het naar hem toe, iets harder dan strikt noodzakelijk. 'Het heeft helemaal niets met magie te maken,' wuifde ze zijn bezwaren weg. 'Het kan geen kwaad.'

'Kan geen kwaad!' mopperde Yaqub, terwijl hij thee in het blikje stopte. 'Ik heb geruchten gehoord over die zars. Bloedoffers, djinns proberen uit te drijven...'

'Uitdrijven is niet echt het doel,' corrigeerde Nahri voorzichtig. 'Het is meer een poging om vrede te sluiten.'

Hij staarde haar in pure wanhoop aan. 'Je moet überhaupt niets te maken willen hebben met de djinns!'

Hij schudde zijn hoofd, sloot het blikje weer en wreef warme was over de randen. 'Je speelt met dingen die je niet begrijpt, Nahri. Dit zijn niet jouw tradities. Als je niet uitkijkt, wordt je ziel nog overgenomen door een demon.'

Het feit dat hij zich zorgen om haar maakte, deed Nahri gek genoeg wel goed. Een paar jaar geleden had hij haar nog weggezet als een ijskoude fraudeur. 'Opa,' begon ze en ze deed haar best om wat respectvoller te klinken. 'Maak je geen zorgen. Er komt geen magie bij kijken, dat zweer ik.' Ze zag de twijfel op zijn gezicht en probeerde directer te zijn. 'Het bestaat allemaal niet. Geen magie, geen djinns, geen geesten die ons op willen eten. Ik doe dit al zo lang dat ik inmiddels heus wel weet dat het allemaal niet echt is.'

Hij wachtte even. 'Wat ik jou heb zien doen...'

'Misschien ben ik gewoon een betere oplichter dan de rest,' onderbrak ze hem. Ze hoopte dat ze de angst die ze op zijn gezicht zag weg kon nemen. Ze was niet van plan om haar enige

vriend weg te jagen, alleen maar omdat ze een paar vreemde vaardigheden had.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Djinns bestaan nog steeds. En demonen ook. Zelfs de geleerden zijn het daarover eens.’

‘Nou, de geleerden hebben het mis. Ik ben nog geen enkele geest tegengekomen.’

‘Dat is heel arrogant van je, Nahri. Godslasterlijk zelfs,’ voegde hij er geschrokken aan toe. ‘Alleen een dwaas zou daar zo over praten.’

Ze stak rebels haar kin in de lucht. ‘Ze bestaan niet.’

Hij zuchtte. ‘Niemand kan zeggen dat ik het niet heb geprobeerd.’ Hij schoof het blikje naar haar toe. ‘Geef dat aan de schoenmaker op de terugweg, goed?’

Nahri sprong van de tafel af. ‘Neem je morgen de inventaris op?’ Ze was dan misschien wel arrogant, maar ze liet nooit een kans onbenut om meer te weten te komen over de apotheek. Yaqubs kennis was een enorme uitbreiding op haar eigen instincten als genezer.

‘Ja, maar zorg dat je er vroeg bij bent. We hebben veel te doen.’

Ze knikte. ‘Als God het wil.’

‘Ga jij nu maar wat kebab kopen,’ zei hij, terwijl hij naar de buidel knikte. ‘Je bent graatmager. Zorg dat je wat vlees op je botten hebt als de djinns je komen opeten.’

Tegen de tijd dat Nahri in de wijk aankwam waar de zar plaats zou vinden, was de zon al achter het overvolle landschap van stenen minaretten en leemstenen huizen gezakt. Ze verdween achter de verre woestijn en een muezzin met lage stem begon de oproep voor het avondgebed. Ze wachtte, even gedesoriënteerd door het plotselinge donker. Deze buurt lag in het zuiden van Caïro tussen de ruïnes van het oude Fustat en de Mokattam-berg en ze kende dit gebied niet goed.

De kip die ze in haar handen had, maakte misbruik van het feit dat Nahri even niet oplette en trapte haar hard in haar ribben. Nahri vloekte en hield de kip steviger vast. Ze liep langs een dunne man die een broodplank op zijn hoofd balanceerde en wist nog maar net een groep giechelende kinderen te ontwijken. Ze baande zich een weg door een steeds groter wordende stapel schoenen buiten een toch al overvolle moskee. Het was druk in deze wijk. Ondanks de Franse bezetting kwamen er nog steeds grote groepen mensen vanaf het platteland naar Caïro. De nieuwe migranten bezaten niet veel meer dan de kleding die ze aanhadden en de tradities van hun voorouders. Tradities die vaak werden afgeschilderd als perversies door een aantal van de gefrustreerdere imams van de stad.

De zars vielen daar zeker onder. Over het algemeen geloofden veel mensen in Caïro in magie en dat mensen bezeten konden worden. Zij zagen dit als de oorzaak van verschillende problemen: van de miskraam van een jonge bruid tot dementie bij een oude vrouw. Zar-ceremonies werden georganiseerd om de geesten tevreden te stellen en om de getroffen vrouw te genezen. En hoewel Nahri niet geloofde dat mensen bezeten konden worden, waren de mand vol met munten en de gratis maaltijd die ze kreeg als *kodia*, de vrouw die de ceremonie leidde, zo fijn dat ze de verleiding niet kon weerstaan. Nadat ze een aantal ceremonies van een afstandje had bestudeerd, begon ze haar eigen ceremonies te organiseren; al was het dan een extreem verkorte versie.

Vanavond vond haar derde ceremonie plaats. Ze had een tante van de familie van het getroffen meisje afgelopen week al gesproken en haar toegezegd om de ceremonie in een lege binnentuin vlak bij hun huis te organiseren. Tegen de tijd dat ze aankwam stonden Shams en Rana, haar muzikanten, al op haar te wachten.